

VYPRÁVĚNKY OD STOLU ŠTAMGASTŮ

Plukovník si již podruhé ulevil od odpolední dávky piv proložené dvěma zelenými, upravil si kalhoty a netrpělivě přešlapoval za tramvajákem Zelenkou, který si až přepečlivě myl ruce v umývadle, čímž ovšem současně blokoval východ z miniaturního pánského záchodku hospody u Nožičků.

„Co s tou čistotou tak blbneš?“ tázal se nevrle Plukovník. „Myl sis ho ráno? Myl. Šahal si mezitím na cizího? Nešahal. Tak nač ta přehnaná hygiena?“

Zelenka ale neodpověděl, pečlivě si oklepal kapky vody z rukou do umývadla a protože Gusta Nožička, majitel a zaměstnanec hostince v jedné osobě, považoval papírové ručníky za změkčilost a zbytečný výdaj, utřel si nakonec ruce o erární kalhoty Dopravního podniku, jejichž zkoratělý povrch vyvolával otázku, zda po takovém osušení nebude nutné si ty ruce umýt znovu. Nakonec ale došel až ke stolu štamgastů s Plukovníkem v závěsu, který se už z nečekaného prostoje vzpamatoval a poručil si ferneta, aby ten absták nějak dohnal.

„To byste nevěřili“ řekl poté, co s uspokojením spolkl lak na rakve, zakřenil se, položil prázdného panáka zpět na vybledlý, původně zelený tácek z lisovaného umakartu a pohybem ruky naznačil Gustovi Nožičkovi, že si jej může odnést, „jak jsou některý lidi vynalézavý. Já teď hlídám u jednoho hypermarketu, kde na parkovišti řádl nějaký úchylák. Vždycky když navečer nějaká osamělá ženská nakládala na parkovišti nákup, tak se u ní zjevil, rozepnul si kabát a ukazoval se jim. Ženský z toho měly trauma, někdy oželely i půlku nákupu ve vozíku a radši otamtud fofrem ujely, což se tomu vykukovi náramně hodilo. Policie po něm pátrala marně, pořád hledali někoho se spuštěnými kalhotama, nebo holýma nohama pod kabátem – a ono nic. Už si zoufali a říkali, že je třeba vyčkat až v létě začnou lidi chodit bez kabátů, že ho pak snad chytěj. Dokonce se jeden z policajtů, co patří k té menšině, převlékl za ženskou, zmaloval si hubu, že vypadal jako kdyby se chystal na ten pochod hrdosti a vždycky se večer vypravil na to parkoviště. Jenomže ta hrdost ho nakonec rychle přešla, protože úchylák na něj ne a ne zabrat. On pak z toho měl psychosexuální jizvu a musel chodit k policejnímu psychologovi na konzultace“.

Plukovník se rozhlédl po štamgastech sedících kolem stolu a když viděl, že má jejich naprostou a ničím nerušenou pozornost, kecal dál: „A víte, kdo ho nakonec chytnul? To byste nevěřili. Někáká feministka, co naopak vypadala jako ztrhanej chlap a taky se tak oblékala. Ví bůh, co na ní ten úchylák viděl. Ten policajt se vedle ní vyjímal jako Claudia Schiffner mezi sovětskými běžkyněmi na dlouhé tratě. A jak ta mužatka byla už ze zvyku nabroušená na mužský a ten den navíc měla náladu pod psa, tak když se k ní ten úchylák přiblížil, nakopla ho přesně tam, kde se chtěl odhalovat a to dřív, než k tomu vůbec došlo. Tak jí zadrželi a pak i jeho a věřili byste, co zjistili? Oni ho nemohli dopadnout proto, že měl pod kabátem na nohou ustřižené nohavice od kalhot, připevněné takovými gumami ... takovými zavařovačkami na kompoty. Takže nebyl nápadnej“.

Štamgasti se zasmáli, chvíli si hleděli svých pŮllitrů, ale pak si začali utahovat z mladého štukatéra Brabence, který se již dříve neprozřetelně svěřil s tím, že si koupil starší motorku, se kterou hodlal i s manželkou jezdit na výlety a srazy motorkářů.

„A kam dáte malou Alenku?“ ptal se bylinkář Hůlka.

„To je v pohodě, tu bude hlídat babička, beztak si stěžuje, že si ji neužije“ odvětil Brabenec s převahou vyfoukl kouř z pašované ukrajinské marlborky.

„A nechcete aspoň počkat, než se vaše malá naučí říkat ‚ř‘?“ nedal mu pokoj bylinkář.

„A proč, proboha - co to s tím má co společného?“ divil se štukatér.

„No aby Alenka už mohla říkat – tatínek s maminkou zase přijeli vodřřřený ...“ triumfoval Hůlka, kterému Brabenec skočil na špek.

Řeč se potom svezla na stálého hosta Pejchara, který míval poslední dobou absenci v hostinci, což byla věc neslýchaná.

„Jó ... ten se chytil nějakého kámoše ze specializované nevládní organizace a teď se má dobře“ referoval dobře informovaný Gusta Nožička. „Oni pořádají různé demonstrace pro tyhlety humanistický hnutí. Těch exotů je obvykle málo, navíc jsou to netáhla a zorganizovat si to neumí, a tak si najímají tuhle firmu, aby ty demonstrace pro ně připravila – omi už pak jen vydají prohlášení pro tisk. Neziskovky to pak zatáhnou ze státních dotací, které někde na resortech vykajlují. Jenže zájem o to dělat statistu je velký a tak má Pejchar kliku, že mu to ten kámoš přihrává. On už si vyzkoušel kdeco. Minulý týden demonstroval za povinné bezmasé pondělky, středy a čtvrtky, pak se popral s nějakou klerikálně založenou ženskou při mítinku za povolení domácích potratů, hned druhý den dostal od nějakého levičáka přes hlavu vlastním transparentem s obrazem knížete a nakonec ho nějaký netolerantní vegani vykopli z happeningu o zdravé výživě, když veřejně vylil svíčkovou z bio-sójy do kanálu se slovy, že se to opravdu nedá žrát. Ale nese to ... už tady uhradil celou sekýru, co tu měl a ještě si u mne schoval nějaké peníze co měl navíc, aby je náhodou neutratil za nějaké pitomosti, jako je třeba nájemné a elektřina, a neměl potom ani na pivo a na rum“.

Poté, co nezaměstnaný zedník Valíček zezelenal závistí, Gusta Nožička jeho bolest mírnil slovy: „No ono to zas není bez problémů, to je jasný. Kolikrát ty transparenty a slogany vymýšlejí večer na poslední chvíli a ještě přitom chlastají. Tak se často ani nenamáhají a vyberou něco, co jim zbylo odminule ve skladu. Před měsícem měli malér, kdy na jedno nejmenované shromáždění přišli se sloganem pražské ZOO vybízejícím školáky ke sběru bukvic pro medvědy. Kvůli tomu má proto nejradši slogany a hesla politických stran. Říkal, že se to nedá poplést, protože to mají všichni na jedno brdo. Akorát, když jim to náhodou prohodí, tak se pak ty strany přes média mezi sebou hádají o to, kdo komu vykrádá volební program. Teď už to zase začne ... to zas bude vyházenejch peněz“.

„Včera sem zaskočil Pepa Šumlíř“ oznamoval Plukovník návštěvu dalšího místního bohatýra. „To jsem se ale zasmál, když mi vyprávěl, jak rozvážel mezi kunčafy tu krabičkovou dietu. On jim totiž z těch krabiček vyžíral ty nejlepší kousky a když si stěžovali, že je toho málo, tak jim servíroval ty naučené kydy od té firmy, jako že obsah těch krabiček sestavuje tým nejlepších výživových specialistů a sám už jen za sebe jim ještě zdůrazňoval, že hubnutí nejsou žádné lehy, ale tvrdá makačka. A oni mu to dost dlouho baštili, ale nakonec se přece jenom vzepřeli a stěžovali si u té firmy, že za devět klacků měsíčně je toho sakra málo. Nakonec přistihli Pepu někde v průjezdu jak se zrovna cpal tuňákem s dušenou brokolicí, což byla porce

původně určená pro nějakého generálního ředitele na celý den. Tomu ty jeho dávky Pepa pravidelně zplundroval a on už ze zoufalství vždycky sežral i krabičku své sekretářky, která tu dietu držela s ním. No tak Pepu vyrazili a tu firmu přitom nejvíc naštvalo, že Pepa dělal to samé, co udělali předtím už oni, teda že ty krabičky oni taky šidili. Proto na něj podali žalobu o pošpinění dobrého jména. Ovšem kampak s tím na Pepu ... ten by mohl rozdávat rozumy i na právnické fakultě. On jim řekl, že u soudu teda vybalí, že na těch krabičkách ztloustnul za tři měsíce o dvanáct kilo. Takové reklamy se zalekli a nechali ho bejt“.

Hůlka si vzpomněl, že s Šumlířem chodil do školy: „On byl už vyčůranej od mládí. Jako kluk vždycky dobíhal na vyučování se zpožděním a vymlouval se, že mu nejela tramvaj. Většinou mu to učitelky baštily, až pak dostali na matiku nějakého brouška a ten si dal tu práci a zjistil, že Pepa byl školníkův syn a bydlel teda v naturálním bytě přímo ve škole. Tak mu pořádně napohlavkoval ... tenkrát se to ještě smělo. Večer ho školník ještě navíc seřezal, aby to měl i s bonusem, a to takovou festovní rákoskou co zbyla ve školním sklepě ještě z dob Rakouska-Uherska. Jo, to byly tenkrát časy – dneska by takového uličníka akorát nechali po škole a asi tak stokrát by musel opsat do sešitu, že nemá lhát – a tím by to zvadlo“.

„Omyl – tak to ani náhodou“ zdvihl od svého piva varovně prst učitel Kovařík. „Podle nové metodiky ministerstva školství, je psaní kvalifikováno jako práce a prací se nesmí trestat. Prý by pak ty děti už od mládí získávaly k práci odpor“.

„Pchéé“ zasmál se Gusta Nožička, který za nálevním pultem čistil sklenice. „Tak to já znám v okolí asi tak deset rodin, které by musely po celé generace opisovat všechny svazky co jich jen v Národní knihovně mají – tedy soudě podle jejich odporu k práci ... ten je u nich už geneticky vyšlechtěnej“.

Ukecaný Plukovník byl však rozjetý a přerušil úvahy o vzdělanosti některých minorit další zajímavou informací z domácího regionu: „A to víte, že Vohánka má na krku žalobu pro porušování zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů?“

„Vohánka?“ divil se Hůlka. „Co by asi tak mohl porušovat, když dělá hajzldědka na městském záchodku na náměstí?“

„No – von se hned u vchodu vždycky z legrace ptal těch ženskejch co tam chodily: Budete čůrat, nebo kakat? Pak ale jednou natrefil na nějakou feministku, která nedostudovala práva, protože se chtěla věnovat mnohem vobtížnějším genderovým studiím, že jako prej potřebovala novou výzvu, no a ta v tom hned uviděla šikanu, diskriminaci a také porušování ochrany osobních údajů. Vohánka tu včera seděl s Pepou Šumlířem – právě proto jsem si na to vzpomenu ... no ale ten Pepa, to je prostě bedna – tomu není rovno. Víte co mu poradil? Aby u soudu tvrdil, že šlo o marketingový průzkum, kvůli lepšímu naplánování dodávek papíru. To byste neřekli, co?“ triumfoval Plukovník a tvářil se, jako kdyby na tenhle právní vynález přišel on sám.

„Jo – a Pepa mu taky poradil, aby ten spor natahoval, protože buďto zas přijde amnestie, nebo tu nánu mezitím zavrou do blázince, čímž se ta žaloba anuluje. Osobně bych teda víc sázel na ten blázinec“.

Venku už byla tma, chmurné mraky pořádaly na podzimním nebi steeplechase, od řeky vál studený vítr a Gusta Nožička začal před zavírací hodinou roznášet ke stolu štamgastů šláftruňky, aby mu cestou domů nepromrzli. Celovečerní rozpravu ukončil slovy: „Tak chlapi, dopít a domů“ načež optimisticky dodal: „... zejtra je taky den“.